

Al poble de Catalunya:

SETMANA DE LLUITA

CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA

El Règim ens anuncia per 1975 un any "difícil".

Quina és la realitat? La realitat és que ja 1974 ha estat un any molt dur: ens parlen d'un 17 % d'inflació!

A tots els apartats de la nostra vida quotidiana hi ha hagut pujades de preus (els darrers: oli, gas, electricitat, etc.); el desfasament entre el cost de la vida i els sous i salaris ha crescut. Avui vivim pitjor que fa un any. Al mateix temps, apareix el fantasma de l'atur; no hi ha garanties per al lloc de treball.

Al camp, mentrestant, es mantenen o baixen els preus de venda als camperols.

Els comerciants, presentats als ulls del poble com a responsables dels augments de preus, pateixen de la reducció de les vendes i es veuen abocats a desaparèixer per l'expansió protegida del gran comerç.

A les petites i mitjanes empreses, setles agreuja aquesta situació amb les dificultats per aconseguir crèdits.

A Catalunya, on tenim els índexs més alts de cost de la vida, la diferència entre el volum d'impostos i la inversió pública (al voltant dels 40 mil milions de pessetes l'any 1972) porta a un agreujament de les deficiències de serveis bàsics (escoles, hospitals, etc.) que legreden encara més les condicions de vida de les classes populars.

EL RÈGIM MÉS RESPONSABLE

L'actitud del Govern durant el darrer any ens mostra com és ell el principal responsable de la inflació. És ell qui promou i autoritza pujades de preus a sectors, indústries i serveis bàsics, pujades que repercuteixen en tot, mentre ens fan demagògia sobre el "bon trol de preus".

Les dificultats de què ens parlen no ho són, però, per a tothom: els monopolis, la gran empresa, la banca, augmenten els seus beneficis. Mentre la situació econòmica del país es deteriora, les estafes i enclòsols protagonitzats per jerarques i dignitaris del Règim surten, cada cop més, a la superfície (REAGE: família Franco; SOTICO: l'empresa dels "ultras", crac del grup Rosell ex-regidor de l'Ajuntament de Barcelona, etc.). D'altra banda, la progressiva dependència dels grans interessos econòmics internacionals, representada i estimulada pel Règim (per exemple, la concessió de 20 mil milions de ptes. de crèdits oficials a la Sora), importa i fa pitjor els efectes de la crisi econòmica mundial.

LA RESPOSTA POPULAR

Contra aquesta política del Règim, la resposta l'encapçala la classe obrera seguida dels altres sectors populars: com a la vaga exemplar dels obrers de la Seat contra la reducció de jornada, amb l'explicació massiva per carrers, mercats i capces de les seves reivindicacions, amb l'elecció de delegats de taller; a la vaga general del Baix Llobregat seguida per treballadors, estudiants, comer-

ciants, etc., que dona una lliçó d'unió de tot el poble; a les llargues lluites a Hispano Olivetti, amb la carta adreçada a l'opinió pública pels treballadors; a Cumbre, arrencant el reconeixement dels seus drets a Magistratura; de tota la Banca durant 3 setmanes; com a Euzkadi amb la vaga general de l'onze de desembre.

La perspectiva de totes aquestes lluites per al moviment obrer, i en particular per a Comissions Obreres, és la de realitzar una vaga general de 24 hores contra l'encariment de la vida, per l'augment del salari i la defensa del lloc de treball, per l'amnistia i per les llibertats.

UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA DAVANT LA CRISI

Aquestes lluites marquen el camí cap a una necessària generalització de les accions de tota la població que convergeixin en la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals. Només l'exercici d'aquestes llibertats, expressat en l'elecció i control dels governants i en la creació d'organismes nacionals per a definir una nova política econòmica, etc., ens dotarà dels instruments per evitar que el pes de la crisi recaigui sobre el poble.

Per això, l'Assemblea de Catalunya lluita per l'alternativa expressada en els seus 4 punts:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- i de manifestació, i dret de vaga, que garanteixi l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es fa ressò de les reivindicacions del nostre poble contra l'encariment de la vida i amb aquest objectiu crida a realitzar, del 26 de gener al 2 de febrer, una setmana de lluita; a generalitzar-ho a les ciutats, pobles i comarques reforçant el lligam de tots els sectors populars al voltant de les Assemblees Democràtiques de cada localitat, augmentant-ne la representativitat, organitzant accions concretes als centres de treball i d'estudi, als mercats, als barris, ... La setmana contra l'encariment de la vida és, doncs, avui un pas més en la lluita per a la consecució de les llibertats polítiques i nacionals.

Gener de 1975

ASSEMBLEA DE CATALUNYA
Secretariat de la Comissió Permanent